

Piatra Filozofală

Marin Mihalache

Singuri, străini și fără călăuză
Am căutat izvoare în pustiu,
Pământul făgăduințelor,
Patria fără de hotare a viselor,
Piatra de la temelie, filozofală.
Dar tot singuri cum am venit
Ne întoarcem în noapte.
Și cum să umblăm noi rătăciți
Pe acest drum fără de întoarcere,
Fără măcar de o candelă
Care să ne lumineze calea?
Stelele de aur și argint topit,
Lacrimi de lumină ale cerului,
Curg spre Calea Lactee.

Deși mereu ne-am rătăcit
Nu ne-am oprit din drum.
Trebuia să existe undeva o oază,
Un loc de odihnă și înnoptare
Al celor însingurați și neliniștiți,
Al nesfrâșitelor caravane,
Al turmelor de vise neîmplinite
Care se reîntorc în noaptea neființei
Printre dune de nisip și cranii albite,
Spre văile întunecate ale plângerii.

La fiecare tresărire a vântului
Sufletele noastre, făclii aprinse,
Au fluturat precum pânzele
Unei corabii lovite de furtună.

Am fost atât de triști și neliniștiți
Nu fiindcă se apropia seara
Ori că se stârnise furtuna
Ci pentru că focul care pălpâise
În candelile inimilor,
Cuptoare aprinse de lut,
S-ar fi putut stinge oricând.
Și cum să intrăm noi în noapte
Fără o lacrimă de lumină
Izvorând în pustiul din noi?

Doamne, măcar dacă în seara

Aceasta, la sfârșit de drum,
Înainte de ultima întunecare,
Am găsi undeva piatra filozofală
Pe care să ne odihnim capetele.

Măcar dacă după atâta mers și căutare
Am găsi undeva o vizuină precum vulpile,
Un cuib precum păsările cerului
Unde să putem înnopta liniștiți.

Copyright © 2016 Marin Mihalache